



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 544/2022-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľiek obchodnej spoločnosti **TENDER PARTNER s. r. o.**, Kukučínova 4, Bratislava, IČO 46 422 803, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č. k. 25 Cb 231/2015-256 z 24. októbra 2016 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3 Cob 17/2018-392 z 27. júna 2018 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 4 Obdo 78/2020 z 30. decembra 2020 a jeho vydaniu predchádzajúcemu postupu a postupu Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaniach sp. zn. 10C/33/2017, sp. zn. 19C/58/2017, sp. zn. 12C/24/2018 a sp. zn. 31C/2/2020, postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 8Co/79/2021 a postupu Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby, oboch právne zastúpených Mgr. Petrom Arendackým, advokátom, Železničiarska 13, Bratislava, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu bola 31. marca 2022 doručená a podaniami z 13. apríla 2022, 1. augusta 2022 a 11. augusta 2022 doplnená ústavná sťažnosť sťažovateľiek obchodnej spoločnosti **TENDER PARTNER s. r. o.** (ďalej len „sťažovateľka 1“) a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka 2“, spolu ďalej len „sťažovateľky“), v ktorej sa:

- sťažovateľka 1 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 2 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 35 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ďalej čl. 3 a práv podľa čl. 26 ods. 1, čl. 36 ods. 1, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava III a jeho

rozsudkom č. k. 25 Cb 231/2015-256 z 24. októbra 2016, postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) a jeho rozsudkom č. k. 3 Cob 17/2018-392 z 27. júna 2018, postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a jeho uznesením č. k. 4 Obdo 78/2020 z 30. decembra 2020 a postupom Národnej agentúry pre sieťové a elektronické služby (ďalej len „NASES“). Navrhuje napadnuté rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III a krajského súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie, priznať jej primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 eur v dôsledku „neodôvodnených priet'ahov v konaní a opakovaného porušovania základného princípu zakotveného v článku 17 CSP“ a tiež náhradu trov konania pred ústavným súdom.

- s'ťažovateľka 2 sa domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1, 2 a 4 ústavy, základných práv podľa čl. 19 ods. 1, čl. 40, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 1, čl. 3, čl. 10 ods. 1, čl. 31, čl. 37 ods. 3, čl. 38 ods. 2 listiny, čl. 14 a čl. 17 dohovoru postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaniach označených v záhlaví tohto uznesenia, postupom krajského súdu v konaní sp. zn. 8Co/79/2021 a postupom NASES. Súčasne žiada, aby jej ústavný súd priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 10 000 eur „z dôvodu neodôvodnených priet'ahov v konaní“ a v sume 20 000 eur „z dôvodu neprimeraných zásahov do osobnostných práv ako aj dobrého mena a cti“ a tiež náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Podaním z 13. apríla 2022 (doručeným ústavnému súdu 19. apríla 2022) s'ťažovateľka 1 rovnako ako v petite ústavnej s'ťažnosti navrhuje odložiť vykonateľnosť napadnutých rozsudkov Okresného súdu Bratislava III a krajského súdu.

II.

Skutkové východiská

3. Hoci s'ťažovateľky k ústavnej s'ťažnosti kópie napadnutých rozhodnutí nepripojili, ústavný súd týmito podkladmi disponuje vzhľadom na skoršiu ústavnú s'ťažnosť oboch s'ťažovateľiek vedenú pod sp. zn. Rvp 1113/2021.

4. Z ústavnej s'ťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že napadnutým rozsudkom Okresný súd Bratislava III uložil s'ťažovateľke 1 povinnosť zaplatiť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“) sumu 100 eur s príslušenstvom. Z vykonaného dokazovania považoval za preukázané, že žalobca ako poskytovateľ uzavrel konkludentným spôsobom so s'ťažovateľkou 1 ako objednávateľom zmluvu podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka, v zmysle ktorej sa žalobca zaviazal poskytovať s'ťažovateľke 1 služby účtovnej a mzdovej agendy za odmenu v sume 25 eur mesačne. V konaní nebolo sporné, že s'ťažovateľka 1 riadne uhradila žalobcom vystavené štyri faktúry za september 2013 až december 2013. Sporným ostal v konaní dôvod vystavenia dobropisu na sumu 100 eur a vrátenia predmetnej sumy s'ťažovateľke 1, pretože žalobca tvrdil, že k uvedenému kroku pristúpil v snahe o nekonfliktné ukončenie spolupráce so s'ťažovateľkou 1, avšak podľa s'ťažovateľky 1 išlo o reklamáciu poskytnutých služieb. Okresný súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že s'ťažovateľka 1 neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala uplatnenie reklamácie vykonaných prác, preto žalobcovi vzniklo právo na zaplatenie dohodnutej odmeny v súhrnnej sume 100 eur.

5. Na základe odvolania sťažovateľky 1 krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil prvoinštančný rozsudok ako vecne správny a žalobcovi priznal proti sťažovateľke 1 nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. V celom rozsahu sa stotožnil so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci Okresným súdom Bratislava III, pričom prisvedčil jeho záveru, že žalobca dohodnuté účtovnícke úkony riadne vykonal a za to mu prináleží dohodnutá odmena. Vo vzťahu k odvolacím námietkam sťažovateľky 1 odkázal na odôvodnenie prvoinštančného rozsudku, ktorý sa s nimi riadne a dostatočne zaoberal.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka 1 dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie odmietol ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. V odôvodnení konštatoval, že v nachádzacom konaní nedošlo k vytýkanej vade zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP.

III.

Argumentácia sťažovateľiek

7. Argumentácia sťažovateľiek nie je identická. Každá z nich namieta porušenie rozdielnych práv, resp. článkov podľa ústavy, listiny a dohovoru.

8. Sťažovateľka 1 v podstatnom odkazuje na svoje námietky prednesené v ústavnej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 1113/2021, ktoré sa zakladajú na presvedčení, že krajský súd sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami, elektronický súdny spis nie je úplný. V súdnom spise absentujú aj zvukové nahrávky z pojednávaní, ktoré sťažovateľke 1 neboli napriek jej opakovaným žiadam poskytnuté. Práve predmetné zvukové záznamy sú spôsobilé preukázať, že Okresný súd Bratislava III postupoval voči sťažovateľke 1 zaujato a diskriminačne. Najvyšší súd nedôvodne odmietol jej dovolanie a bez toho, aby skúmal, z akého dôvodu mu okresný súd nepredložil jej podania doručené 31. augusta 2020 a 10. septembra 2020, konštatoval, že sťažovateľka 1 sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadrila. Okrem toho sťažovateľka 1 predkladá rozsiahlu argumentáciu o ňou tvrdených nedostatkoch elektronického doručovania súdnych dokumentov spočívajúcich v tom, že vzhľadom na § 821 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov prihlásenie do e-schránky znamená „*povinnosť prevziať súčasne aj všetky ďalšie zásielky, v dôsledku čoho... začne plynúť naraz niekoľko lehôt rovnako*“. V tom sťažovateľka 1 vidí sťaženie a znemožnenie uskutočňovania procesných úkonov, ako aj jej zaťažovanie. Sťažovateľke 1 takto vznikajú „*enormné časové a súčasne aj finančné straty*“, pričom NASES jej odmieta poskytnúť súčinnosť. Sťažovateľke 1 vznikajú ďalšie vážne ujmy v dôsledku prebiehajúcej exekúcie.

9. Sťažovateľka 2 v rámci svojej sťažostnej argumentácie namieta, že postupom krajského súdu v označenom odvolacom konaní nedošlo k náležitému odvolaciemu prieskumu v spojitosti s postupmi okresného súdu v označených konaniach. V konaní sp. zn. 31C/2/2020 došlo k zmene zákonného sudcu „*na ujmu Sťažovateľky*“. Sťažovateľka 2 kritizuje, že nedošlo k spojeniu označených viacerých konaní na okresnom súde. Prednáša obdobnú kritiku elektronického doručovania ako sťažovateľka 1. Dodáva, že viaceré uznesenia okresného súdu jej neboli doručené včas, v dôsledku čoho jej bolo znemožnené realizovať procesné práva. Aj vedenie viacerých konaní

(ktoré by boli vhodné na spojenie) dostalo sťažovateľku 2 do tiesne a nebolo v jej fyzických silách, „aby reálne mohla podnikat' všetky úkony a uplatňovať všetky procesné práva“. Okresný súd „dlhodobo udržiaval protiprávny stav, ktorý... odmietol odstrániť, čo už viedlo a naďalej neustále vedie k rôznym vážnym ujám na strane Sťažovateľky tak v dôsledku zbytočných prietahov, ktoré sú neustále generované, ako aj v dôsledku toho, ako OS BA II Sťažovateľku neustále zbytočne a neprímerane zťažuje postupmi, ktoré... dlhodobo vykazujú znaky šikanózneho či inak účelového prístupu pri súčasnom porušovaní povinnosti postupovať hospodárne...“.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľiek je ich sťažnostná argumentácia nesúrodá, nezrozumiteľná a všeobecná. Významný nedostatok ústavnej sťažnosti pritom ústavný súd identifikuje predovšetkým v neúplne a nejasne formulovanom petite ústavnej sťažnosti, ktorý je vo viacerých ohľadoch v rozpore so samotným odôvodnením ústavnej sťažnosti. Sťažovateľka 1 sa totiž v petite ústavnej sťažnosti domáha zrušenia len rozsudkov Okresného súdu Bratislava III a krajského súdu, ktorých vykonateľnosť žiada odložiť, avšak v texte ústavnej sťažnosti označuje za porušovateľa aj najvyšší súd a odkazom na argumentáciu v skoršej veci sp. zn. Rvp 1113/2021 brojí proti jeho postupu a uzneseniu o odmietnutí jej dovolania. Sťažovateľka 2 v rámci svojho sťažnostného návrhu pritom ani len neoznačuje konkrétneho porušovateľa jej práv a taktiež ani rozhodnutie či postup, ktorým malo dôjsť k zásahu do jej práv. Len zo samotného textu ústavnej sťažnosti a jej úvodnej strany je možné vyvodiť, že namieta postup okresného súdu v označených štyroch konaniach, postup krajského súdu a taktiež postup NASES.

Podľa § 45 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavný súd viazaný rozsahom a dôvodmi návrhu na začatie konania, ak § 89 tohto zákona neustanovuje inak. Viazanosť návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené zvoleným advokátom (IV. ÚS 287/2011, II. ÚS 644/2014, II. ÚS 660/2016, II. ÚS 359/2022, IV. ÚS 142/2022). Práve zákonom stanovená povinnosť kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľov má totiž v konaní o ústavnej sťažnosti zaručiť určitý stupeň odbornej kvality, ktorá sa prejavuje aj v povinnosti prispôbiť sťažnostnú argumentáciu osobitnému charakteru konania o ústavnej sťažnosti.

11. Zároveň však ústavný súd opakovane judikuje, že vymedzený rozsah prieskumu ústavného súdu môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa (I. ÚS 514/2020).

12. Napriek naznačeným podstatným nedostatkom ústavnej sťažnosti ústavný súd v záujme materiálnej ochrany práv sťažovateľiek ustálil predmet svojho prieskumu, tak ako je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia. Nepovažoval pritom za potrebné vyzývať sťažovateľky na odstránenie vytykaného nedostatku ich ústavnej sťažnosti, keďže by to bolo neúčelné a nehospodárne. Totiž aj v prípade, ak by sťažovateľky podali ústavnú sťažnosť, ktorá by spĺňala všetky zákonom ustanovené náležitosti, neprinieslo by to pre nich vecne iný výsledok.

13. Pokiaľ však sťažovateľka 1 na prvej strane ústavnej sťažnosti označuje za porušovateľa jej práv súdnu exekútorku, ústavný súd zdôrazňuje, že v petite ani v odôvodnení ústavnej sťažnosti nekonkretizovala dostatočným spôsobom zásah, ktorým mala súdna exekútorka porušiť jej práva, a iba informuje, že i súdna exekútorka jej doručuje svoje procesné úkony elektronicky. Vzhľadom na mieru nekonkrétnosti ústavnej sťažnosti v tejto časti ústavný súd ani nezahrnul postupy súdnej exekútorky do predmetu konania o ústavnej sťažnosti sťažovateľky 1 a vyhodnotil ich len ako súčasť sťažnostnej argumentácie.

14. Rovnaký postoj ústavný súd zaujal aj k označeniu Ministerstva investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie Slovenskej republiky, Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky a Súdnej rady Slovenskej republiky ako porušovateľov práv sťažovateľky 2. Tá ich nezahrnula do sťažnostného petitu a v dôvodoch ústavnej sťažnosti sa taktiež obmedzila na podanie informácie, že tieto orgány verejnej moci o svojich názoroch na nedostatky elektronického doručovania oboznámila. Ide teda o natoľko nekoncentrovanú argumentáciu, že ju ústavný súd vyhodnotil len ako súčasť skutkového obrazu veci, ktorý sa sťažovateľka 2 v ústavnej sťažnosti pokúsila načrtnúť, nie ako súčasť rozsahu ústavnej sťažnosti.

IV.1. K ústavnej sťažnosti sťažovateľky 1:

15. Podľa § 55 písm. b) zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania je neprípustný, ak ústavný súd v tej istej veci koná.

16. Prekážka prv začatého konania (litispendencia) bráni tomu, aby na ústavnom súde prebiehali dve konania, prípadne viac konaní v tej istej veci. Totožnosť veci je daná pri zhode predmetu konania, skutkových okolností, z ktorých sa uplatnené právo vyvodzuje, a identity účastníkov konania. O prekážku litispendencie nejde, ak chýba čo len jeden z uvedených znakov totožnosti veci.

17. Ústavný súd konštatuje, že v deň doručenia posudzovanej ústavnej sťažnosti sťažovateľky 1 prebieha na ústavnom súde konanie v tej istej veci pod sp. zn. Rvp 1113/2021, ktorého predmetom je sťažovateľkou 1 namietané porušenie totožných práv tými istými postupmi a rozhodnutiami Okresného súdu Bratislava III, krajského súdu a najvyššieho súdu i NASES. Zároveň si je III. senát ústavného súdu v deň prijatia tohto odmietajúceho uznesenia vedomý skutočnosti, že I. senát

ústavného súdu ústavnú sťažnosť sťažovateľiek vedenú pod Rvp 1113/2021 odmietol svojím uznesením z 27. septembra 2022. To však neznamená, že v predmetnej skoršej veci už ústavný súd nekoná, keďže na účel nadobudnutia právoplatnosti uznesenia z 27. septembra 2022 je povinný realizovať na to určené procesné úkony (písomné vyhotovenie rozhodnutia a jeho doručenie).

18. Vzhľadom na uvedené zistenie z dôvodu prekážky prv začatého konania v tej istej veci bolo potrebné túto časť ústavnej sťažnosti sťažovateľky 1 odmietnuť pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojitosti s § 55 písm. b) zákona o ústavnom súde (obdobne napr. II. ÚS 203/2019, II. ÚS 203/2020, II. ÚS 361/2022).

19. Pokiaľ ide o nespokojnosť sťažovateľky 1 s kvalitou postupu NASES, ústavný súd uvádza, že NASES je príspevková organizácia Úradu vlády Slovenskej republiky, ktorá plní úlohy v oblasti informatizácie spoločnosti, správy a prevádzkovania elektronických komunikačných sietí a služieb pre Ministerstvo investícií, regionálneho rozvoja a informatizácie Slovenskej republiky. NASES teda nie je orgánom verejnej moci, ktorého rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah by mohli byť predmetom prieskumu ústavného súdu v rámci konania o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd teda nedisponuje právomocou konať a rozhodnúť o tejto časti ústavnej sťažnosti sťažovateľky 1, preto ju bolo potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

IV.2. K ústavnej sťažnosti sťažovateľky 2:

20. Sťažovateľka 2 k ústavnej sťažnosti pripojila kópie troch uznesení okresného súdu č. k. 10C/33/2017 z 26. apríla 2018 a 8. decembra 2021, ktoré sú procesnej povahy, a oznámenie okresného súdu z 11. januára 2022 o právoplatnom skončení konaní vedených na okresnom súde pod sp. zn. 10C/33/2017 a sp. zn. 31C/2/2022. Ústavný súd už rozhodol, že porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v kontexte § 124 zákona o ústavnom súde predstavuje tzv. „iný zásah“ (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte mohlo trvať (I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Uvedený právny názor je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (rozsudok z 3. marca 2009 vo veci Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, sťažnosť č. 16970/05). Ak 11. januára 2022 boli obe uvedené konania právoplatne ukončené, potom ústavný súd musí konštatovať, že vo vzťahu k prietahom namietaným sťažovateľkou 2 je jej ústavná sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v uvedených dvoch konaniach zjavne neopodstatnená.

21. Rovnaký záver musel ústavný súd prijať aj k namietaným prietahom v konaniach okresného súdu sp. zn. 19C/58/2017 a sp. zn. 12C/24/2018. V súčinnosti s okresným súdom totiž zistil, že prvé z nich bolo právoplatne ukončené 15. októbra 2019 a druhé 29. novembra 2019. Aj v tejto časti je preto ústavná sťažnosť sťažovateľky 2 zjavne neopodstatnená.

22. Pokiaľ ide o namietané porušenie ostatných základných práv a práv zaručených kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou, ústavný súd považuje za vhodné k všetkým namietaným konaniam okresného súdu, ako aj ku konaniu krajského súdu sp. zn. 8Co/79/2021 opätovne upozorniť, že z ústavnej sťažnosti sťažovateľky 2 možno identifikovať iba všeobecne formulované dôvody jej nespokojnosti a presvedčenia o porušení jej práv. Sťažovateľka nepredložila ani nenavrhol žiadne dôkazy (okrem už uvedených troch procesných uznesení z konania sp. zn. 10C/33/2017), z ktorých by bolo možné usúdiť čo len chronologický priebeh týchto konaní či podstatu meritórnych rozhodnutí v nich vydaných. Dôvodom nespokojnosti sťažovateľky je ňou tvrdený postup okresného súdu v rozpore so zásadou hospodárnosti, keď viaceré konania nespojil na spoločné konanie, v dôsledku čoho je sťažovateľke 2 doručovaných elektronicky množstvo procesných úkonov okresného súdu, ona sa ocitá pod tlakom a nestíha na ne reagovať.

23. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd poskytuje ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne.

24. Ústavný súd podotýka, že ak je sťažovateľka 2 presvedčená, že nedostatky postupu okresného súdu porušujú jej práva, nič jej nebráni uplatniť predmetnú kritiku v opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam okresného súdu predstavujúcim vyústenie tvrdeného vadného postupu. Sťažovateľka 2 však v ústavnej sťažnosti neuvádza ani to, či voči kritizovaným postupom okresného súdu prostriedky nápravy využila. Bezpochyby je potrebné ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Rovnaký záver je potom nutné prijať aj vo vzťahu k postupu krajského súdu, pretože ak sa sťažovateľka 2 domnieva, že enormná záťaž plynúca z elektronického doručovania jej odníma reálnu možnosť uplatňovať svoje procesné práva v konaní, a to až v miere porušujúcej jej základné práva a slobody, nič jej nebráni obrátiť sa po právoplatnom rozhodnutí krajského súdu na najvyšší súd dovolaním podľa § 420 písm. f) CSP. Právomoc najvyššieho súdu poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky totiž predchádza oprávneniam ústavného súdu, a to vzhľadom na už zmienený princíp subsidiarity. Keďže sťažovateľka 2 netvrdí ani nepreukazuje, že by proti rozhodnutiu (a jemu predchádzajúcemu postupu) krajského súdu dovolanie ako prostriedok nápravy využila, ústavný súd musí jej ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietnuť pre neprípustnosť.

25. Napokon, pokiaľ ide o kritizovaný postup NASES počas poskytovania súčinnosti sťažovateľke 2 pri manažmente jej elektronickej komunikácie s orgánmi verejnej moci, ústavný súd opätovne odkazuje na konanie sp. zn. Rvp 1113/2021, v ktorom sťažovateľka 2 napáda rovnaký postup NASES. Preto je potrebné v tejto časti jej ústavnú sťažnosť odmietnuť pre prekážku litispendencie podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 55 písm. b) zákona o ústavnom súde.

26. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľiek uvedenými v petite nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu nedošlo. Z uvedeného dôvodu sa ústavný súd už nezaoberal ani návrhom sťažovateľiek na odklad vykonateľnosti napadnutých rozsudkov Okresného súdu Bratislava III a krajského súdu, keďže zo systematického výkladu právnej úpravy tohto inštitútu vyplýva (§ 131 ods. 1 zákona o ústavnom súde, pozn.), že pozitívne

rozhodnutie o takomto návrhu prichádza do úvahy vtedy, ak ústavný súd prijme ústavnú sťažnosť na ďalšie konanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. októbra 2022

Peter Straka
predseda senátu